

Hồi 9

Điệp Vũ

Mùng tám tháng hai.
Trường An.

Bốn con bồ câu đưa thư từ Lạc Dương bay đi, có một con lạc mất phương hướng trong đêm đen, có một con bị băng tuyết hàn phong đông cứng chết giữa cùng sơn nơi biên cảnh Quan Lạc, lại vẫn còn hai con bay về đến Trường An, tới sáng sớm mừng tám tháng hai đã bay đến Trường An.

“Thái Sùng đã chết”. Trác Đông Lai rất bình tĩnh nói với Tư Mã Siêu Quần: “Dương Kiên chết ở đây, thêm hai người chết trong trận đột tập lần này, Tứ Đại Kim Cương thủ hạ của Châu Mãnh hiện tại không còn người nào”.

Họ Tư Mã đang hưởng thụ cục thịt bò nướng. Cục thịt giống như đã thành nguồn sinh lực của y cho cả ngày. Lúc đó cũng chính là lúc tinh thần y mạnh bạo nhất, đầu óc y thanh tỉnh nhất trong ngày.

“Thái Sùng chết hồi nào ?” Y hỏi Trác Đông Lai.

“Chết sáng sớm hôm qua”. Trác Đông Lai trả lời: “Tôi mới nhận được tin tức trước đây một canh giờ”.

Thuộc hạ của hắn có một người là chuyên gia huấn luyện phi cấp truyền thư, người hắn phái đến Lạc Dương thám thính tin tức thông thường đều mang theo một hai con bồ câu đưa thư. Thời đó tuyệt đối không có bất kỳ phương pháp truyền tin nào có thể nhanh hơn cách đó.

“Ta hình như nghe nói Thái Sùng đã hoàn toàn khống chế Hùng Sư Đường, làm sao lại chết đột ngột như vậy ?” Họ Tư Mã hững hờ hỏi: “Một người như gã hình như không nên chết quá mau chóng như vậy”.

- Nếu quả có một thanh kiếm đâm xuyên qua tim, không cần biết là người nào cũng đều chết rất mau chóng.

“Nhưng muốn đâm một kiếm xuyên tim gã tịnh không phải là chuyện dễ”. Tư Mã Siêu Quần hỏi: “Thanh kiếm đó của ai ?”

“Là Tiểu Cao”. Trác Đông Lai đáp: “Cao Tiệm Phi”.

“Lại là y !” Họ Tư Mã dùng thanh loan đao của mình cắt một khối thịt: “Y đã đến Lạc Dương ?”

- Đại khái đã đến vào ngày trước đó.

Họ Tư Mã nhai từ từ, cho đến khi hương vị của thịt đã hoàn toàn dung nhập vào cảm giác của y mới mở miệng:

- Bằng vào kiếm thuật của Cao Tiệm Phi, Thái Sùng đương nhiên không phải là đối thủ, nhưng Thái Sùng đã khống chế cả Hùng Sư Đường, bên cạnh nội trong khoảng năm chục bước còn có hảo thủ bảo hộ mới đúng.

“Nghe nói lúc đó là ở trên một con đường”. Trác Đông Lai đáp: “Lúc đó trên đường không những bài bố đầy đệ tử Hùng Sư Đường, hơn nữa còn có mười mấy sát thủ mà gã đã mượn về. Đối thủ của gã nếu quả muốn đi trên con đường đó, chỉ e còn nguy hiểm hơn cả một con cừu lọt vào giữa đám lang sói”.

- Nhưng Tiểu Cao đã đến ?

“Không sai, Tiểu Cao đã đến, đến một mình”. Trác Đông Lai đáp: “Một mình, một kiếm, giống như một lão thái bà xách giỏ đi chợ vậy, thoải mái bước đều trên con đường đó”.

- Sau đó ?

- Sau đó y dùng thanh kiếm đó đâm xuyên tim Thái Sùng, từ trước ngực đâm xuyên ra sau lưng.

- Thái Sùng sao lại có thể để cho y đến gần ? Tại sao không hạ lệnh xuất thủ giết chết y ?

“Một điểm đó tôi cũng có nghĩ tới”. Trác Đông Lai đáp: “Tôi nghĩ nguyên nhân trọng yếu nhất là Thái Sùng không những muốn lợi dụng Tiểu Cao đi dẫn dụ Châu Mãnh, hơn nữa lại không coi trọng y mấy, nhất định nghĩ rằng y tuyệt không dám xuất thủ dưới tình huống đó”.

“Vậy Thái Sùng chết cũng không oan uổng”. Họ Tư Mã lạnh lùng thốt: “Vô luận là ai đánh giá đối thủ của mình quá thấp đều đáng chết”.

Thái Sùng không những đánh giá thấp võ công và tốc độ xuất thủ của Tiểu Cao, cũng đánh giá nhân cách và dũng khí của chàng quá thấp.

Họ Tư Mã chột thở dài:

- Nhưng Tiểu Cao nhất định cũng chết chắc. Lúc y đến nhất định đã biết mình chết chắc. Châu Mãnh có thể giao hảo với một bằng hữu như y thật là may mắn.

“Người như y hiện tại quả thật không nhiều, chết một người là ít mất một người”. Trác Đông Lai thốt: “Nhưng hiện tại vẫn không thiếu mất”.

- Tiểu Cao còn chưa chết ?

“Chưa”. Trác Đông Lai điềm đạm đáp: “Hiện tại y sống có lẽ còn khoan khoái hơn

đại đa số người trên thế gian này nhiều”.

Họ Tư Mã hiển lộ vẻ kinh ngạc:

- Tại sao vậy ?

“Bởi vì y cũng không kết bằng hữu một cách lầm lẫn”. Trác Đông Lai đáp: “Châu Mãnh tịnh không để y một mình liều mạng”.

“Lẽ nào Châu Mãnh cũng đã đến ?” Họ Tư Mã càng kinh ngạc: “Hắn tận mắt thấy Thái Sùng dẫn toàn bộ người của hắn đi, mình thì trốn chạy như một con chó hoang, vậy lúc đó hắn làm sao có thể xông vào nơi đó ?”

- Vốn tôi cũng nghĩ như vậy, chừng như đã bị bọn ta đập vỡ ngoại biểu cứng cỏi của hắn như một cây búa đập vỡ vỏ ngoài của quả hạch, chỉ còn dư lại nhân bên trong mà cả một đứa bé chưa mọc răng cũng nuốt được.

- Hiện tại cái vỏ của hắn có phải đã mọc lại ?

- Chừng như vậy.

- Sao lại có thể mọc lại ?

Trong mắt Trác Đông Lai mang theo vẻ trầm tư mặc tưởng, trầm mặc một hồi rất lâu mới từ từ đáp:

- Có những gốc cây vào mùa đông nhìn có vẻ đã hoàn toàn héo chết, nhưng vừa đến trời xuân, tiếp thụ gió mưa, không khí ấm áp và ánh dương quang của mùa xuân, bất chợt lại biến thành tràn trề sinh cơ, lại nhú lộ mầm xanh, hoa lá tươi tắn.

Thanh âm của hắn phảng phất rất xa vời:

- Có những người ảnh hưởng đối với bằng hữu cũng giống như gió xuân, mưa xuân, không khí ấm áp mùa xuân, và dương quang mùa xuân vậy. Đối với Châu Mãnh mà nói, Cao Tiệm Phi là loại bằng hữu đó.

Tư Mã Siêu Quần thở dài nhè nhẹ:

- Y quả thật là vậy, không cần biết đối với người nào cũng như vậy.

Trác Đông Lai chợt trầm mặc, trong đôi mắt xám xịt đột nhiên lộ xuất một thứ biểu tình mà bất cứ người nào cũng đều không thể liệu giải, cũng vô phương giải thích, tia sáng trong mắt cũng dần dần ảm đạm đi.

Tư Mã Siêu Quần lại chừng như không chú ý đến, lại tiếp tục nói:

- Người Thái Sùng mai phục trên đường, đại đa số là bộ hạ cũ của Châu Mãnh, nhìn thấy Châu Mãnh đột nhiên lại trùng chấn hùng phong ngày trước, nhất định đã bị khí thế của hắn chấn nhiếp. Hà huống Thái Sùng đã chết dưới kiếm của Tiểu Cao.

Cho nên hắn kết luận:

- Một khi Châu Mãnh vừa hiện thân, những người đó hơn phân nửa không dám xuất thủ, bởi vì Châu Mãnh còn có Khí.

Trác Đông Lai bảo trì vẻ trầm mặc.

Họ Tư Mã lại nói:

- Đám người được Thái Sùng mướn về đương nhiên càng không thể xuất thủ.

- Sao vậy ?

“Bởi vì bọn chúng đều là người vì tiền”. Họ Tư Mã đáp: “Thái Sùng có thể mướn bọn chúng, Châu Mãnh cũng có thể mướn”.

Trong thanh âm của hắn tràn ngập vẻ khinh miệt:

- Một người nếu quả có giá tiền có thể mua được, là không đáng tiền nữa, cả một cắc cũng không đáng.

Trác Đông Lai vẫn ngậm miệng.

“Bởi vì Thái Sùng đã quên hai điểm đó, cho nên Châu Mãnh và Tiểu Cao mới có thể sống đến bây giờ”. Họ Tư Mã thở phào, đối với suy luận của mình hiển nhiên cảm thấy rất mãn ý.

Trác Đông Lai lại hoàn toàn không có phản ứng gì, Họ Tư Mã nhin không được lại hỏi hắn:

- Lẽ nào người không có ý kiến gì ?

Trác Đông Lai lắc đầu.

Tư Mã Siêu Quần nhíu mày:

- Sau khi Châu Mãnh đến, lẽ nào còn xảy ra chuyện gì ?

- Không biết.

“Không biết ?” Tư Mã Siêu Quần cơ hồ giật mình: “Người sao lại không biết được chứ ?”

Lại trầm mặc một hồi rất lâu, Trác Đông Lai mới lạnh lùng đáp lời:

- Bởi vì những tin tức đó tịnh không phải do người đưa đến, là phi cấp truyền thư, bồ câu không thể nói chuyện, chỉ có thể mang thư. Bồ câu cũng không phải chim ưng. Lộ trình từ Lạc Dương đến Trường An cũng không gần, muốn bồ câu đưa thư, không thể mang thư quá dài.

Trong thanh âm của Trác Đông Lai hoàn toàn không có cảm tình:

- Chuyện này lại nhất định phải cần một phong thư rất dài mới có thể mô tả rõ ràng, cho nên bọn họ chỉ còn nước đem phong thư đó chia làm bốn đoạn, giao cho bốn con bồ câu đưa thư.

- Người đón được bao nhiêu con ?

“Hai”. Trác Đông Lai đáp: “Hai con bồ câu, hai đoạn thư”.

- Hai đoạn nào ?

- Đoạn đầu và đoạn cuối.

“Hồi nãy người kể đương nhiên là đoạn đầu”. Tư Mã Siêu Quần hỏi: “Còn đoạn cuối ?”

“Đoạn cuối là đã kết thúc, chỉ viết vài hàng”. Trác Đông Lai đáp: “Tôi có thể đọc lại cho ông nghe”.

Hắn quả nhiên lập tức đọc lại không bỏ sót một chữ nào:

“Trận chiến đó tổng cộng có hai mươi ba người chết, mười chín người bị trọng thương, bị thương nhẹ mười một người, chiến địa thảm khốc, mùi huyết tinh lâu rồi vẫn không tản mát được, đường xá như bị tẩm máu, duy chỉ có Châu Mạnh và Cao Tiệm Phi đều may mắn sống sót không sút mẻ gì”.

Trác Đông Lai đọc xong đã lâu, Tư Mã Siêu Quần mới thở dài:

- Người chết còn nhiều hơn so với số trọng thương, người trọng thương lại nhiều hơn người bị thương nhẹ, sự thảm liệt của trận chiến đó cũng có thể tưởng tượng được.

“Phải”. Trác Đông Lai điềm đạm nói: “Theo đó mà xem, lúc đó tịnh không phải là không có người xuất thủ”.

“Lúc đó cả con đường giống như một bao thuốc nổ còn chưa châm lửa, một khi có một người dám xuất thủ, người đó có thể biến thành ngòi lửa, hơn nữa còn là cái ngòi đã đốt”. Tư Mã Siêu Quần thốt: “Cho nên lúc đó chỉ cần có người dám xuất thủ, cái bao hỏa dược đó lập tức bùng nổ, phân thân thác cốt cả Châu Mạnh lẫn Tiểu Cao”.

“Phải”. Trác Đông Lai đáp: “Tình hình lúc đó quả thật là như vậy”.

- Nhưng Châu Mạnh và Tiểu Cao hiện tại vẫn còn sống.

“Phải”. Trác Đông Lai đáp: “Hai người bọn họ quả thật còn chưa chết”.

- Bằng vào sức lực của hai người bọn họ, làm sao có thể chống được đám đông đó ?

- Bọn họ không phải là hai người, là ba.

- Còn có ai ?

- Đinh Hải.

- Đinh Hải ?

“Đinh Hải tịnh không phải là một đôi giày đinh”. Trác Đông Lai đáp: “Đinh Hải là tên một người”.

- Võ công của gã ra sao ?

- Không ra sao hết.
- Nhưng người lại có vẻ rất tôn trọng gã.

“Phải”. Trác Đông Lai lập tức thừa nhận: “Ta luôn luôn rất tôn trọng người hữu dụng”.

- Gã hữu dụng ?
- Hữu dụng phi thường, có lẽ còn hữu dụng hơn hết son với đám môn hạ đệ tử của Châu Mãnh.

- Có phải vì gã lúc nào cũng đều có thể vì Châu Mãnh mà liều chết ?

“Chết tịnh không phải là chuyện khốn khó, gã cũng không thể đi chết cho Châu Mãnh bất cứ lúc nào”. Trác Đông Lai đáp: “Một khi Châu Mãnh còn sống, gã nhất định cũng có cách sống sót, bởi vì gã muốn chiếu cố Châu Mãnh, gã đối với Châu Mãnh giống như một con chó đối với chủ nhân của nó vậy”.

Trác Đông Lai lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu quả gã lúc nào cũng muốn liều mạng cho Châu Mãnh, thứ người như vậy cũng không đáng xem trọng.

Tư Mã Siêu Quần bỗng nhiên cười, cười lớn:

- Ta đã minh bạch ý tứ của người. Ta minh bạch phi thường.

Trác Đông Lai lạnh lùng nhìn y, trong đôi mắt lạnh lẽo bất chợt lộ xuất ý phần nộ còn đáng sợ hơn cả đao phong, đột nhiên quay mình, bước dài ra ngoài.

o0o

Khí trời âm ám, ngoài song cửa truyền vào thanh âm hoa tuyết rơi rải, một thứ thanh âm chỉ có người đang tịch mịch thập phần mới có thể nghe thấy.

Tiếng cười của Họ Tư Mã đã sớm ngưng hẳn, trong mắt không những không có vẻ cười cợt, trái lại còn hiển lộ nỗi bi thương khó nói.

Y nghe thanh âm hoa tuyết lất rắt, lại không nghe tiếng bước chân của vợ y.

Bởi vì lúc Ngô Uyển bước vào, y đã bắt đầu uống rượu.

Nàng chưa bao giờ khuyên cản y uống rượu, bởi vì nàng là một nữ nhân thông minh, cũng là một người vợ hiền tuệ. Nàng biết có những sự tình ai ai cũng vô phương khuyên cản.

Chỉ bất quá hôm nay và lúc bình thường có điểm khác biệt, hôn nay nàng không ngờ cũng bắt đầu uống, hơn nữa uống rất mau.

Cho đến khi nàng bắt đầu uống chén thứ ba, Tư Mã Siêu Quần mới qua đầu lại nhìn nàng:

- Hiện tại hình như vẫn còn sớm.
- Hình như là vậy.

Nàng hình như đang uống rượu.

“Hình như vậy”. Ngô Uyển dịu dàng đáp lời.

Nàng là một người vợ ôn nhu, ôn nhu phi thường, đối với trượng phu của mình một mực vâng dạ nghe lời, cho dù lúc trong tâm khó chịu tức giận nhất, lời nói cũng dịu dàng nhẹ nhàng, chưa bao giờ nổi tam bành.

Nhưng Tư Mã Siêu Quần biết.

“Nàng chỉ có khi tức giận mới uống rượu buổi sớm như vậy”. Y hỏi vợ: “Hôm nay sao nàng lại tức giận vậy?”

Ngô Uyển không trả lời, cũng không mở miệng.

Nàng lặng lẽ rót rượu, rót đầy chén cho chồng và cho chính mình.

“Ta biết nàng tại sao lại giận, là vì Trác Đông Lai”. Họ Tư Mã thốt: “Nàng không quen cách hắn nói chuyện với ta như vậy?”

Ngô Uyển trầm mặc, mặc nhận.

“Nhưng nàng cũng nên biết hắn lúc bình thường không phải như vậy, hôm nay hắn cũng tức giận”. Họ Tư Mã nói: “Bởi vì ta hôm nay một mực tán dương Tiểu Cao trước mặt hắn”.

Trong mắt y bỗng lại lộ xuất tràn đầy ý tứ chế giễu:

- Hắn luôn luôn không thích ta trước mặt hắn đi tán dương người khác là một hảo bằng hữu.

Ngô Uyển không ngờ đã mở miệng.

“Lẽ nào hắn ghen?” Thanh âm của nàng chột to tiếng, hơn nữa cũng tràn ngập vẻ nhạo báng: “Cả tôi còn chưa ghen, hắn bằng vào cái gì mà ghen?”

Ngô Uyển luôn luôn ôn nhu, ôn nhu phi thường, nhưng hiện tại nàng đã uống tới năm chén rượu.

Nàng uống thứ rượu mà Họ Tư Mã thường uống nhất. Thứ rượu Họ Tư Mã thường uống nhất là rượu mạnh, rượu mạnh nhất.

Một nữ nhân lúc bình thường rất ít khi uống rượu, đột nhiên lại uống năm chén rượu mạnh, không cần biết nói gì đi nữa, đều đáng được tha thứ.

--- Một nam nhân lúc bình thường rất ít khi uống rượu, đột nhiên lại uống năm

chén rượu mạnh, nói gì đi nữa cũng đáng được tha thứ như vậy.

Cho nên Họ Tư Mã cười:

- Nàng vốn đang ghen, nàng luôn luôn ghen với Trác Đông Lai, giống như nghĩ rằng ta coi hấn như nữ nhân vậy.

“Tôi biết chàng không coi hấn như nữ nhân, hấn cũng không coi chàng như nữ nhân”. Ngô Uyển lại uống thêm một chén: ‘Hấn luôn luôn coi chàng như một đứa con của hấn, nếu quả không có hấn, chàng căn bản không có ngày nay’.

Thanh âm của nàng khàn khàn tê tái, nàng trầm giọng hỏi chồng:

- Chàng tại sao không thể tự mình đi làm chuyện gì đó, để cho hấn biết không có hấn chàng cũng sống như thường ? Chàng tại sao không thể chứng minh cho hấn thấy ?

Họ Tư Mã không trả lời, cũng không mở miệng.

Y cũng giống như vợ, lẳng lặng rót rượu, rót một chén cho vợ và một chén cho mình.

Nhưng Ngô Uyển không uống nữa. Nàng xà vào lòng y, thất thanh khóc rống.

Họ Tư Mã không khóc, trong mắt thậm chí không có tới một chút lệ quang.

Y chừng như đã không còn nước mắt.

o0o

Trong trang viện kiến trúc hoành vĩ, giữa đình viên rộng lớn hoa mỹ, có một góc tối u tịch, trong góc có một cánh cửa rất hẹp. Sau cửa lác đác truyền ra một hai tiếng đàn du dương. Nhưng ai cũng không biết đằng sau cánh cửa đó là nơi nào, ai cũng không nhìn thấy người đàn là ai.

Bởi vì nơi đó là cấm khu của Trác Đông Lai, nếu quả có người dám bước vào cấm khu một bước, chân trái của người đó vừa bước vào, lập tức chém đứt chân trái, chân phải vào trước thì chém chân phải.

Đó là pháp lệnh đơn giản phi thường, vừa đơn giản, vừa hữu hiệu.

Không cần biết là từ nơi ở của họ Tư Mã hay là từ căn tiểu ốc của Trác Đông Lai đi đến đó, đều phải đi qua một đoạn đường rất dài.

Trác Đông Lai bung cây dù giấy dầu, đội tuyết đi xuyên qua đình viên. Lúc hấn bước trên con đường phủ đầy tuyết, tuy không thi triển khinh công, trên mặt tuyết cũng chỉ bất quá lưu hạ một chút vết chân lờ mờ lợt lạt.

Cánh cửa hẹp trong góc tối đó quanh năm đóng chặt.

Trác Đông Lai gõ cửa nhè nhẹ, gõ ba tiếng, lại gõ thêm một tiếng, lại đợi một hồi rất lâu cánh cửa hẹp mới mở hé ra.

Người mở cửa là một nữ nhân cực đẹp, vận áo choàng lông cáo trắng như tuyết, sắc mặt cũng giống hệt màu áo choàng.

Trác Đông Lai hạ giọng, hỏi rất cung kính:

- Lão tiên sinh dậy chưa ?

“Đã dậy từ sớm”. Nữ nhân đó đáp: “Người lớn tuổi luôn luôn dậy đặc biệt sớm. Có lẽ họ biết không còn bao nhiêu ngày tháng, cho nên đối với mỗi một ngày đều đặc biệt trân quý”.

Sau cửa là một tiểu viện tĩnh lặng, trong gió lạnh tràn ngập hương hoa mai thâm nhập tận tâm tạng người ta, dưới một gốc cây tùng già nua hình trạng cổ quái, có một lục giác đình nho nhỏ, một lão nhân đang ngồi trong đình, nhìn hoa tuyết từng điểm từng điểm rơi rải bên ngoài, phảng phất đang nhìn đến xuất thần.

Không ai biết danh tánh và niên kỷ của lão, cả chính lão cũng đã quên.

Thân người lão vừa gầy gò vừa ốm yếu, xa xa nhìn giống như một đứa bé tám chín tuổi, đầu của lão lại giống như một cái hột cứng ngắc khô héo, trên mặt đầy vết nhăn do vô số kinh nghiệm thống khổ và mưa nắng phong sương hằn khắc.

Năm tháng vô tình tuy đã khiến cho thân thể của lão hoàn toàn co rúc lại, nhưng đôi mắt của lão lại vẫn lóe chớp một thứ ánh sáng tràn đầy trí tuệ lão thành và tinh nghịch trẻ trung.

Lúc đó, ánh mắt của lão nhìn giống như dương quang dịu vơi ôm ấp hải dương.

Trác Đông Lai cung cung kính kính đứng ngoài đình, cung cung kính kính hành lễ hỏi:

- Khí sắc của lão tiên sinh xem ra còn tốt hơn lần trước tôi ghé qua rất nhiều, chừng như bỗng trẻ đi hai mươi tuổi.

Lão nhân vốn chừng như căn bản không nhìn thấy hắn, cũng không chuẩn bị tiếp hắn, lại đột nhiên quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Người thấy ta thật giống như đã trẻ thêm hai mươi tuổi ?

- Đương nhiên là thật.

“Vậy người là tên mù rồi, vừa ngu vừa khờ lại vừa mù”. Lão nhân tuy đang chưởi người ta, thanh âm lại rất khoái trá: “Người lẽ nào không nhìn ra ta đã trẻ đi bốn mươi tuổi ?”

Trác Đông Lai cười.

Nữ nhân toàn thân trắng muốt đã đứng bên người lão nhân, lão nhân nắm tay

nàng, dùng hai tay nắm lấy.

“Đây là công lao của nàng”. Lão nhân nhú mày cười nói: “Chỉ có một cô gái trẻ đẹp như nàng mới có thể khiến cho một lão đầu tử biến thành trẻ trung trở lại”.

“Đó là công lao của tôi”. Trác Đông Lai thốt: “Là tôi mang nàng đến đây”.

“Nhưng ta không cảm kích người chút nào”. Lão nhân lại trừng mắt, trong mắt lấp lóe những tia sáng tinh nghịch giảo quyết: “Ta biết người đang nịnh ta, lại muốn đào bới những thứ tồn giấu trong đầu óc ta”.

Trác Đông Lai tịnh không phủ nhận, lão nhân hỏi hấn:

- Lần này người muốn đào bới cái gì ?
- Một người.
- Ai ?
- Tiêu Lệ Huyết.

Nụ cười trên mặt lão nhân đột nhiên tan biến, cả ánh mắt sáng trưng cũng biến thành xám xịt chết chóc.

“Tiêu Lệ Huyết, Tiêu Lệ Huyết”. Miệng lão nhân lẩm bẩm nhắc lại cái tên đó không ngừng: “Y còn sống sao ? Còn chưa chết ?”

- Chưa !

Lão nhân thở dài:

- Hiện tại ta mới biết người là dạng người gì.

Lão giơ một ngón tay chỉ vào mũi Trác Đông Lai:

- Người là tên khốn nạn siêu cấp, vừa khốn nạn, vừa ngu, lại vừa khờ, cho nên người mới làm phiền đến y.

Trác Đông Lai không tức giận.

Không cần biết lão nhân làm gì đi nữa, hấn chừng như đều không tức giận, bởi vì chỉ có lão nhân đó mới có thể nói cho hấn biết những chuyện hấn rất muốn biết mà lại khờ khờ không biết.

“Tôi tịnh không làm phiền đến y”. Trác Đông Lai thốt: “Tôi chỉ muốn biết hai chuyện có liên quan đến y”.

- Hai chuyện gì ?
- Võ công của y, vũ khí của y.

Lão nhân chừng như lại khấn trương lên, một người già cỡ tuổi lão vốn không nên khấn trương như vậy.

“Người có nhìn thấy vũ khí y dùng chưa ?” Lão hỏi Trác Đông Lai.

- Ta không thấy.

“Người đương nhiên không nhìn thấy”. Lão nhân lại thở phào: “Chỉ có quỷ hồn chết dưới địa ngục mới nhìn thấy”.

- Không có ai thấy vũ khí của y ?

“Tuyệt đối không có”. Lão nhân đáp: “Chừng như y cũng vĩnh viễn không thể nhìn thấy Lệ Ngân vậy.

“Lệ Ngân ?” Trác Đông Lai hỏi: “Ai là Lệ Ngân ?”

- Lệ Ngân của Tiêu Đại Sư.

- Tiêu Đại Sư là ai ?

- Tiêu Đại Sư là phụ thân của Tiêu Lệ Huyết.

Trác Đông Lai luôn luôn nghĩ mình là người thông minh phi thường, hiện tại lại hoàn toàn mù mờ hỗn loạn.

Lời nói của lão nhân hẳn không ngờ lại hoàn toàn không hiểu:

- Y tại sao lại không thể nhìn thấy Lệ Ngân của phụ thân mình ?

- Bởi vì sau khi y nhìn thấy Lệ Ngân, y phải chết dưới Lệ Ngân.

Trác Đông Lai càng không hiểu:

- Lệ Ngân cũng có thể giết người ?

Lão nhân vọng nhìn xa xăm, trong mắt phảng phất tràn đầy nỗi bi thương lẫn khứng bố, giống như một người chợt nhìn thấy một chuyện mà mình vô phương lý giải, cũng vô phương khống chế.

Cũng không biết qua bao lâu, lão mới chậm chậm thò đôi tay khô cằn nhỏ thó ra, nhẹ nhàng phất phẩy lên cây đàn trước mặt lão.

“Tang” một tiếng, dây đàn vang động.

Lão nhân chợt nói:

- Điệp Vũ, mời nàng múa một bài cho ta.

Tà áo choàng lông cáo từ trên vai rơi xuống đất, y phục vạt trên người nữ nhân trắng muốt đó vẫn một màu trắng muốt.

Áo chên trắng mờ, quần dài trắng chói.

Quần dài phiêu động như nước chảy, Điệp Vũ múa lượn như bướm bay, quần dài quăn quện như mây bay, để lộ một đôi chân dài săn chắc cực kỳ mỹ lệ, nhún nhảy đàn hồi.

Không ai có thể hình dung được tư thế múa của nàng, cũng không ai có thể hình dung được đôi chân của nàng.

Cả Địch tiểu hầu Địch Thanh Lâm hiểu biết cách thưởng thức nữ nhân nhất cũng chỉ có thể nói: “Ta đơn giản không thể tin trên thân thể của người phàm có thể có một đôi chân như vậy”.

Tiếng đàn du dương đột nhiên biến thành thương tâm tiêu hồn, tư thế múa của người múa cũng biến thành phảng phất như một chiếc lá cuối cùng rụng mình giữa gió thu mưa lạnh lúc tàn thu, đẹp đến mức mê lương, đẹp đến mức khiến cho người ta vỡ tim.

Trong mắt lão nhân đột nhiên có lệ quang.

“Tang” một tiếng, dây đàn đứt đoạn, tiếng đàn ngưng bật, quần dài của người múa cũng như mây trôi chìm đắm.

Người múa cũng cuộn phục dưới đất, giống như một con thiên nga dần dần trầm lặn giữa bích hải lam thiên.

Sau đó là một mảnh thiên địa tĩnh tại an tường, yên tĩnh làm sao, đẹp làm sao.

Trong mắt lão nhân có một giọt lệ như trân châu rơi xuống, lưu hạ một vệt lệ ngân trong vết trên khuôn mặt gầy gò khô cằn của lão.

Một giọt, hai giọt ...

“Lệ Ngân là như vậy”. Lão nhân lẩm bẩm: “Lệ Ngân là như vậy !”

- Như vậy là sao ?

“Độc nhất vô nhị, hoàn mỹ vô khuyết”. Lão nhân đáp: “Lợi khí ở nhân gian đương thế, tuyệt đối không có một thanh kiếm nào lợi hại hơn nó !”

“Kiếm ?” Trác Đông Lai hỏi: “Lệ Ngân là một thanh kiếm ?”

“Là một thanh kiếm”. Lão nhân đáp: “Một thanh kiếm hoàn mỹ vô khuyết, giống như điệu múa của Điệp Vũ vậy”.

- Thanh kiếm đó tại sao lại gọi là Lệ Ngân ?

“Bởi vì trên kiếm có Lệ Ngân”. Lão nhân đáp: “Lúc bảo kiếm ra lò, nếu có giọt lệ rơi trên kiếm, có thể lưu lại vĩnh viễn vô phương xóa diệt”.

- Là lệ ngân của ai ?

“Tiêu Đại Sư”. Lão nhân đáp: “Trên trời dưới đất, Tiêu Đại Sư độc nhất vô nhị”.

“Bảo kiếm vừa ra lò, quỷ thần cũng phải kính kỵ, điểm đó ta cũng hiểu rõ”. Trác Đông Lai thốt: “Nhưng ta không hiểu Trác Đông Lai tại sao vì nó mà rơi lệ ?”

“Bởi vì ông ta không những thiện nghệ luyện kiếm, về thuật xem kiếm cũng không có ai so sánh bằng”. Trong thanh âm của lão nhân đầy nỗi bi thương: “Kiếm vừa ra khỏi lò, ông ta đã nhìn ra một thứ điềm hung trên kiếm”.

- Điềm hung gì ?

Lão nhân thở dài:

- Chính người hồi nãy cũng đã nói qua, bảo kiếm xuất thế, quý thật đều kính kỵ, thanh kiếm đó vừa ra lò, mang theo phù chú của quý thần và lệ khí của thiên địa, không những rút ra khỏi vỏ tất nhất định đả thương người ta, hơn nữa còn phải đem một người thân cận nhất bên cạnh Tiêu Đại Sư làm vật tế lễ.

- Người thân cận nhất của Tiêu Đại Sư là Tiêu Lệ Huyết ?

“Không sai”. Lão nhân buồn bã đáp: “Lúc thanh kiếm đó ra lò, Tiêu Đại Sư đã nhìn ra đứa con độc nhất của lão phải chết dưới thanh kiếm đó”.

- Lão tại sao không hủy thanh kiếm đó đi ?

- Lão bất nhẫn, cũng không dám.

“Thanh kiếm đó là do tâm huyết của lão kết tinh thành, lão đương nhiên bất nhẫn hạ thủ hủy nó đi”. Một điểm đó Trác Đông Lai có thể hiểu: “Nhưng ta không hiểu tại sao lão lại không dám hủy nó đi”.

“Thiên ý vô thường, thiên uy nan trắc, chốn u minh có rất nhiều an bài mà nhân lực vô phương kháng tranh”. Trong mắt lão nhân lại lộ xuất vẻ khùng bố khôn tả: “Nếu quả Tiêu Đại Sư hủy thanh kiếm đó đi, không chừng có thể có tai họa còn đáng sợ hơn giáng lâm trên người đứa con trai duy nhất của lão”.

Trong mắt của Trác Đông Lai lóe sáng:

- Vậy Tiêu Đại Sư làm sao để xử trí thanh kiếm đó ?

- Tiêu Đại Sư có ba đệ tử, đại đệ tử học thuật xem kiếm của lão, đi khắp cùng trời cuối đất, xem phán lợi khí.

“Ta cũng từng nghe nói trong giang hồ có một vị Ma Dao lão nhân, xem lành dữ của kiếm linh nghiệm như thần”. Trác Đông Lai thốt: “Đại đệ tử của Tiêu Đại Sư nghĩ chắc phải là người đó”.

Lão nhân gật đầu:

- Nhị đệ tử của Tiêu Đại Sư là Thiệu Không Tử học thuật luyện rèn kiếm của lão, sau này cũng thành một vị đại kiếm sư.

“Thiệu Không Tử ?” Trác Đông Lai động dung: “Là Thiệu Đại Sư đã rèn thành Ly Biệt Câu ?”

- Là người đó.

Lão nhân nói:

- Hai người đó đều là kỳ tài xuất thế, nhưng Tiêu Đại Sư lại đem võ công kiếm

thuật đặc ý nhất của mình truyền cho đệ tử thứ ba, hơn nữa cũng giao Lệ Ngân cho người đó.

- Tại sao lại truyền cho người đó ?

- Bởi vì người đó không những tấm lòng nhân từ bác ái, tính tình cũng cực kỳ đằm bặc, hoàn toàn không có một chút danh tâm lợi dục, hơn nữa chưa bao giờ sát sinh.

“Người đó đã học được kiếm thuật của Tiêu Đại Sư, đương nhiên không ai có thể đoạt được Lệ Ngân từ trong tay”. Trác Đông Lai thốt: “Một người có lòng nhân từ như vậy đương nhiên càng không thể thương hại đến đứa con trai duy nhất của ân sư mình”.

- Hơn nữa người đó ba mươi tuổi đã ẩn tích nơi thâm sơn, phát thế hể còn sống một ngày là tuyệt không bước chân vào hồng trần một bước, sau khi chết cũng phải đem Lệ Ngân chôn chung trên núi thẳm.

- Là núi nào ?

“Không biết”. Lão nhân đáp: “Không ai biết”.

Trác Đông Lai thở dài: “Bởi vì duyên cớ đó cho nên trong giang hồ mới thiếu đi một vị đại sư về kiếm thuật, cũng thiếu đi một lợi khí thần binh, đó là hạnh vận của giang hồ ? Hay là bất hạnh ?”

- Nhưng Tiêu Lệ Huyết lại vẫn sống còn.

“Phải”. Trác Đông Lai thốt: “Không cần biết ra sao, Tiêu Lệ Huyết chưa chết dưới Lệ Ngân, ít ra y hiện tại vẫn còn sống”.

Trong thanh âm của hắn tuy cũng tràn ngập niềm thương cảm, nhưng ánh mắt của hắn lại đã phát sáng vì hưng phấn, giống như một tên phóng đảng nhìn thấy một thiếu nữ lỏa lồ đứng sát giường mình vậy.

Đợi đến lúc hắn ngẩng đầu nhìn lão nhân trong tiểu đình, lão nhân phảng phất đã ngủ.

Màn tuyết bay bay, cánh cửa nhỏ mở hé, Trác Đông Lai đã đi ra ngoài, Diệp Vũ chuẩn bị khép cửa lại.

Một khi cánh cửa đó khép lại, địa phương đó chừng như đã hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nàng chỉ hy vọng vĩnh viễn không còn có ai gõ cửa nữa, để cho nàng và lão nhân đó tự sinh tự diệt ở đó, bởi vì nàng đối với thế giới bên ngoài đã hoàn toàn tuyệt vọng, hoàn toàn không còn lưu luyến nữa.

Bởi vì tâm nàng đã chết, còn dư lại chỉ bất quá là cái xác và một đôi chân tê tái.

Đôi chân của nàng cũng giống như ngà voi, sừng linh dương, là một bộ phận trân quý nhất trong sinh mệnh nàng, cũng là căn nguyên của tất cả mọi bất hạnh của nàng.

--- Nếu quả không có một đôi chân như vậy, nàng có thể biến thành một người ra sao ? Có phải có thể sống hạnh phúc hơn ?

Điệp Vũ cúi đầu, đứng sau cánh cửa, chỉ hy vọng Trác Đông Lai mau chóng đi ra.

Trác Đông Lai lại quay mình, dùng một thứ nhãn thần rất kỳ quái nhìn nàng, chăm chăm quan sát nàng rất lâu.

- Những ngày qua người vẫn khỏe chứ ?

- Rất khỏe.

Trong thanh âm của Điệp Vũ hoàn toàn không có cảm tình, cơ hồ còn lãnh đạm hơn cả thanh âm của Trác Đông Lai.

“Chỉ cần người nguyện ý, nàng có thể ở lại đây luôn”. Trác Đông Lai thốt: “Ta có thể bảo đảm tuyệt không có ai động đến người”.

- Cám ơn người.

“Nhưng ta cũng có thể đem người đi chỗ khác”. Trác Đông Lai hững hờ thốt: “Ta lúc nào cũng có thể đem người đi nơi khác, ta biết có những người nhất định rất hy vọng ta làm như vậy”.

Điệp Vũ chợt co rúc thoái lui lại như một con linh dương sợ sệt kinh hãi, lui vào góc tối đằng sau cửa, rúc lại thành một nhúm.

Trác Đông Lai cười.

“Nhưng ta đương nhiên không thể làm như vậy”. Trong ánh mắt cười cợt của hắn đầy tràn ý tứ tàn khốc: “Ta chỉ bất quá muốn người biết là người nên đối với ta tốt một chút, bởi vì người thiếu nợ tình ta”.

Điệp Vũ ngẩng đầu, nhìn hắn chăm chăm.

“Người muốn ta đối tốt với người làm sao ?” Điệp Vũ chợt hỏi hắn: “Có phải theo người lên giường ?”

Phong tư của nàng tuy ưu nhã như quý phụ, nhưng lời nói nói ra lại như một con diêm.

“Người chắc đã từng nghe nói công phu của ta không ai có thể bì kịp, nam nhân một khi ăn nằm với ta một lần là có thể cả đời không quên được ta”. Điệp Vũ nói: “Nam nhân có tư vị gì lúc chân ta nhấc lên, chỉ sợ cả đang nằm mộng người cũng không tưởng nổi”.

Nàng đã bắt đầu cười, tiếng cười càng lúc càng cuồng dại:

- Nhưng ta biết người không muốn ta, bởi vì người người thích không phải là ta, người chỉ thích có một người, cả đời người sống là vì y ...

Nàng không nói hết câu.

Trác Đông Lai đột nhiên bẻ quặt tay nàng, xoay tay tát mặt nàng.

Trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng lập tức in hằn năm dấu ngón tay đỏ lửng, nhưng vẻ sợ sệt trong mắt trái lại đã biến mất, đã biến thành một nét nhạo báng khinh miệt.

Trác Đông Lai dụng lực bẻ tay nàng, bẻ quặt ra sau lưng, khiến cho nàng đau đớn đến rơi nước mắt, mới gần từng tiếng.

“Người lắm rồi”. Trong mắt hấn phảng phất đang kích thích vì nỗi thống khổ của người ta: “Hiện tại ta muốn cho người biết, người lắm đến mức tai hại”.

o0o

Đêm khuya.

Trong phòng không thắp đèn, chỉ có ngọn lửa trong lò đang chớp lóe, Điệp Vũ lửa thể cuộn người trên chiếc giường trải thảm lông chồn màu tím, nhìn qua ánh lửa lập lòe, chân nàng càng đẹp hơn, đẹp đến mức làm người ta tình nguyện vì nàng mà xuống địa ngục.

Nước mắt nàng không còn chảy nữa.

So với những vũ nhục và thống khổ mà nàng phải chịu đựng hồi nãy, tất cả những khổ nạn trước đây không khác gì một trò trẻ con.

Nàng vô phương tưởng tượng được trong nhân loại lại có thứ dã thú biến thái như vậy.

Cánh cửa dẫn đến phòng ngoài đã cài sớ, Trác Đông Lai đã đi ra, Điệp Vũ nghe thấy bên ngoài có thanh âm của một người trẻ tuổi đang nói.

Thanh âm của người đó rất nhỏ, Điệp Vũ ẩn ước nghe thấy gã đang nói với Trác Đông Lai Tư Mã Siêu Quần đột nhiên ngã bệnh, hơn nữa bệnh rất nặng, đã mời nhiều vị danh y đến bắt mạch, đều nói y vì quá lao lực mà thành bệnh, cần phải tĩnh dưỡng mới có thể hồi phục, cho nên tạm thời không thể tiếp khách.

Trác Đông Lai trầm mặc, qua một hồi rất lâu mới hỏi gã trẻ tuổi:

- Không thể tiếp khách ? Hay là ai ai cũng không tiếp ?
- Hình như là người nào cũng không thể tiếp.
- Cả ta cũng không thể tiếp ?
- Đại khái là vậy.
- Cho nên phu nhân mới đặc biệt sai người đến nói cho ta biết, kêu ta không cần

đi gặp y ?

- Phu nhân chỉ nói thỉnh Trác tiên sinh tạm thời đình chỉ mọi chuyện, đợi đến khi lão tổng lành bệnh rồi hãy nói.

- Người có gặp đại phu mà phu nhân mời đến không ?

“Tôi gặp cả ba vị”. Tên trẻ tuổi kể tên ba vị đại phu, không còn nghi ngờ gì nữa, đều là danh y ở Trường An.

“Bọn họ nói gì ?” Trác Đông Lai lại hỏi.

- Bọn họ đều nói lão tổng lần này bệnh không nhẹ, nếu quả còn đi lại thì rất nguy hiểm ?

Trác Đông Lai lại trầm mặc rất lâu mới thở dài một hơi:

- Mấy ngày này y thật không nên sinh bệnh chút nào, y bệnh thật không đúng lúc.

“Tại sao ?” Tên trẻ tuổi hiển nhiên là người thân tín bên cạnh Trác Đông Lai, cho nên mới dám hỏi hần câu đó.

Điệp Vũ trong nội thất bắt thiet toàn thân đột nhiên căng cứng, bởi vì nàng nghe thấy Trác Đông Lai lại đang dùng phương thức chậm rãi đặc biệt tàn khốc gần từng tiếng đáp lời:

- Bởi vì hai ngày tới đây Châu Mãnh nhất định có thể đến.

- o O o -